

strider Folkethingets Ret til at sige Nei ligeoverfor Bevillingsforslag, og det glæder mig, at den ærede Ordfører idag, ligesom engang tidligere, bestemt har udtalt, at han, og dermed forudsætter jeg ogsaa, at dette Thing, erkjender Landstingets lige Ret til at negte Bevillinger, lige Net til at fremsætte et absolut Veto. Naar man nu ser hen til disse Spørgsmaal, saa er der idetmindste to af dem, der ikke, saaledes som den ærede Ordfører paastod, kun ere Bevillingsspørgsmaal. Det ene er Universitetsspørgsmaalet. Det, der her er Tale om, er, hvorvidt man skal fastholde Overenskomsten fra 1874—75, at der af Statskassen gives et Tilskud, som i det Væsentlige svarer til den virkelige Underbalance. Det er Forordningen fra Landstingets Side, hvorimod der fra Folkethingets Flertals Side fordres, at man skal nøies med et Tilskud, der i flere Aar har været for lille til at fyldestgjøre, hvad der blev aftalt i 1874—75. Her staaer det saaledes, at dette Thing kan sige Nei til Landstingets Forslag om, at Underskudet skal dækkes af Statskassen, men det staaer ogsaa saaledes, at Landstinget kan sige Nei med Hensyn til dette Things Forlangende om, at Underskudet skal dækkes af Kapitalformuen. Med Hensyn til Bygningen til Marinen staaer det akkurat paa samme Maade. Dette Thing kan, naar det finder det rigtigt, sige Nei til den Anvendelse af den bevilgede Sum, der gaar ud fra, at man vil bygge et Skib af Helgolandsklassen, men Landstinget kan ogsaa sige Nei til en Anvendelse af Bevillingen, som det efter sin Overbevisning hverken anser for økonomisk eller hensigtsmæssig. Netop da vi her staae ligeoverfor Spørgsmaal, som ikke ere rene Bevillingsspørgsmaal, men med Hensyn til hvilke begge Thingene have Ret til at sige Nei, er det, at man vel bør overveje, om en yderliggaaende, vidtgaaende, vedholdende Bemættelse fra begge Sider af denne Negtelsesret er hensigtsmæssig, eller om den ikke vil lede til ingen Bevilling, lede til ingen Finantslov. Den ærede Ordfører fremskillede, hvad der kunde ske under den ene eller den anden Eventualitet, men jeg tror, at der er et Moment til, som det ogsaa er nødvendigt at drage frem til Overveelse. „Bdmyggelsen“ ved at give efter, er jo næsten bleven et Skriford, der hører ved alle Leiligheder; men turde det dog ikke til Syvende og Sidst være saaledes, at den største Bdmyggelse for begge Rigsdagens Thing vilde være dette, dersom de nu atter iaar ikke skulde kunne være istand til at enes indbyrdes om det, som dog er den første Betingelse for en ordentlig, regelmæssig Statskusholdning, nemlig en ordinær Finantslov. Jeg antager, at denne Betragtning vil blive gjort til Gjenstand for Overveelse fra alle ærede Medlemmers Side saavel i dette Thing som i det andet Thing. Jeg betragter, saaledes som jeg tillod mig at sige i Begyndelsen af Forhandlingerne, denne For-

handling egentlig kun som et af de Lovbefalede Trin, Sagen skal passere, for at gaa videre, og som jeg efter Omstændighederne havde troet, at det havde været det rigtigste blev saa kort som muligt. Jeg skal ikke udtale mig yderligere. Jeg skal kun forbeholde mig min Stilling og min fuldstændige Frihed, naar der maatte foreligge Indstillinger fra Fællesudvalget, og jeg skal med dette Forbehold for Fremtiden idag indskrænke mig til for mit Vedkommende at opfordre mine Meningsfæller til med dette Forbehold at stemme idag efter udelukkende Realitetshensyn, og derfor at stemme mod samtlige de Ændringsforslag, som ere stillede fra Flertallets Side.

Konseilspræsidenten og Finantsministeren (Strup): Dersom det ærede Mindretal havde Nei i den Opfattelse, det har udtrykt i Betænkningen, at de fra de forskjellige Sider fremkomne Udtalelser tydede paa, at man vil søge at komme til en Overenskomst paa et senere Trin, nemlig i Fællesudvalget — kun ikke nu — skulde jeg slet ikke have taget Ordet idag, thi saa vilde man jo med Frie kunne betragte denne Forhandling som kun værende rent formel. Jeg deler imidlertid ikke denne Opfattelse fra det ærede Mindretals Side. Jeg kan ialtfald ikke se, at det ærede Flertals Udtalelser i Betænkningen tyde paa nogen saadan Hensigt, og jeg kunde sige til, at det ærede Flertals Ordførers Udtalelser idag ingenlunde komme i Modsigelse med, hvad der er udtalt i Betænkningen paa Flertallets Vegne. Der staaer jo nemlig i Betænkningen med saa og tydelige Ord, at Flertallet bestemt fravaader Thinget at frasalbe sin Modstand mod de Punkter, som Landstinget for sit Vedkommende fastholder eller har indtil nu fastholdt. Dersom det ærede Thing følger indtil Slutningen denne Opfordring fra Finantsudvalgets Flertal, ja, saa er den sandsynlige Følge deraf jo let at overse. Ganske vist omtalte den ærede Ordfører den store Beredvillighed fra dette Things Flertals Side til at række Haanden til Forlig og Forsoning; men jeg maa tilstaa, at jeg ikke kunde forstaa det rettere, end at det var Forlig og Forsoning paa Betingelse af ubetinget Underkastelse under dette Things Flertals Villie, og at det ikke kan ventes fra Landstingets Side, derom tror jeg ikke den ærede Ordfører eller det ærede Flertal i dette Thing kan gjøre sig nogen som helst Illusion. Jeg vil haabe, at der enten maa foreligge Andet og Mere, hvorpaa det ærede Mindretal har kunnet støtte sin Forhaabning og Forsoning om en Beredvillighed til at komme til Overenskomst paa et senere Trin, eller ogsaa at jeg maatte have læst feil eller forstaaet feil de Udtalelser, jeg har fundet i Betænkningen, og de Udtalelser, jeg har hørt idag fra den ærede Ordfører for Flertallet. Hvad jeg kunde ønske særlig at gjøre et Par Bemærkninger til, er den Be-